

на Балкана, ще се намиратъ въ тѣсни сношения помежду си, за да се знае „кой какво върши и докъдѣ е стигнало“.

Съ пукване на пролѣтъта, четитѣ ще навлѣзатъ въ България, ще кондишатъ на Балкана, и всѣка една „ще върши своята работа“.

Това рѣшение, което трѣбвало да се пази въ най-голѣма тайна, за да не би тиранитѣ да осуетятъ „плана“ прѣждеврѣменно, триумвиратѣтъ нѣзнамѣрявалъ да обади и на другитѣ войводи „за общо съгласие“.

Обадено ли е то или не ние не знаемъ.

Но, доколко „тайното рѣшение“ е ставало съ „общо знание“, може да се види отъ това, че Левски, който току що бѣ започналъ да обикаля България, се е научилъ за него по-късно.

Самъ Ботйовъ не се сътиль за Левски въ тоя моментъ на екзалтирана „пропаганда“ между двамата хайдутѣ. Слѣдъ по-малко отъ година¹⁾ тѣ ще се срѣщнатъ, и може би само подъ негово влияние, Карловскиятъ апостолъ ще приеме възгледа на Христо Ботйовъ за радикална, „коренна“ революция. Въ тоя моментъ, по нѣкаква обяснима случайность, тѣ дѣйствували разединено, безъ знание единъ за другъ...

Рѣшенията на триумвиратѣтъ обаче, съвпадали до нѣйдѣ съ рѣшенията на българскитѣ комитети между 1869—1873. година, за които иде рѣчь по-долѣ: и триумвиратѣтъ и българскитѣ комитети искали революция, съ тази разлика, че Хаджи Димитъръ и Дѣдо Желю, както ще видимъ, въпрѣки волята на Ботйова и въпрѣки формалното имъ съгласие, станаха жертва на старитѣ грѣшки.

¹⁾ Василь Левски се научилъ за горнето рѣшение мѣсець или два слѣдъ конспиративното съвѣщание въ Браила и е мислилъ да мине съ четата на Хаджи Димитъръ. До тая епоха, до епохата на Хаджи Димитровата чета, Левски и Ботйовъ не сж се познавали или срѣщали лично.